

CHARON

De Engelsen, de lelijkste eilandbewoners ter wereld, hadden het wreedste leger ooit. Restanten daarvan merken we nu nog in oude (en soms verse) tv-feuilletons of films: de extreme barsheid in het Engelse leger is het verlengstuk van de lijfstraffen op de vreselijke kostscholen, waar de wreedheid al een onderdeel van de opvoedkunde vormde. Het waren overigens de Engelsen en de Nederlanders die de indianen het scalperen leerden. In de 18de eeuw betaalden de Engelsen geld voor de hoofden van Fransen, en allebei betaalden ze geld voor de hoofden van indianen.

Addison Kingsley was een kleine pion op het grote rumoerige schaakbord van de Krim, waar medio 19de eeuw vier, vijf partijen bij betrokken waren. De Krimoorlog (of de 7de Russisch-Turkse Oorlog) was een oorlogsconflict tussen Rusland en het Osmaanse Rijk, waarin Engeland en Frankrijk tussenbeide kwamen ten gunste van de Turken (1853/54 – 1856). De Engelse vloot speelde een bepalende rol in dit religieus-politiek conflict tussen sultan en tsaar. In de Krimoorlog verschijnt ook de figuur van Florence Nightingale ten tonele.

Addison Kingsley was een aartslelijke omhooggevallen lafaard in het toenmalige Engelse leger. Deze slijmjurk combineerde pluimstrijkerij met wreedheid. Die bedenkelijke talenten bleven niet onopgemerkt voor de lagere legerleiding in de Krim. Men wou namelijk eens dringend werk maken van het probleem van het groeiende aantal deserteurs en bevelweigeraars. Koude, tyfus en cholera maaiden immers duchtig in alle gelederen.

Een Engelse oplossing drong zich op: *'Missing in action'*. Iemand moest zowel deze lastpakken als hun dossier definitief doen verdwijnen.

Addison Kingsley kwam in aanmerking voor de job. In het achterbakse elimineren was hij sterk, en daardoor had men er evenmin een probleem mee hem te gelegener tijd zelf te elimineren. Opgeruimd stond netjes. Men zou na gedane zaken eerst hemzelf en daarna zijn dossier de mist der tijden insturen. Modder, water, zand, bergen, doodsgereutel en kanongebulder boden een interessante biotoop om iemand als *'Missing in action'* op te geven.

Addison Kingsley kreeg van een onderofficier een opleiding in het spoorloze doden, met vooruitzicht op bevordering. Zijn voorkeur ging hierbij uit naar de lange nagels die de timmerlui op de Engelse schepen gebruikten. Die hadden geen echte kop, zoals de klassieke spijkers. Dat bood een voordeel: zo'n scheepsnagel bleef onzichtbaar nadat hij in de hardos ter hoogte van de fontanel (of toch de

weekste plek) in het hoofd van de ongelukkige was geklopt – zelfs bij kaalkoppen bleef alleen dat ‘moedervlekje’ zichtbaar.

Het besluipen en overmeesteren of verdoven van de prooi vormde meestal het moeilijkste onderdeel van de operatie, want Addison stond er alleen voor, en alles moest geheim blijven. Het makkelijkste nog was de prooi in zijn slaap verrassen en met een welgemikte klop van de hamer onmiddellijk zo’n lange scheepsnagel door zijn schedel drijven. De meeste soldaten sliepen echter niet alleen; vaak moesten er listen bedacht worden om de prooi af te zonderen.

Na gedane zaken deden zich nog twee mogelijkheden aan: ofwel werd de dood toegeschreven aan kou, tyfus of cholera (de kampdokter stelde deze diagnoses op aandringen van zijn superieuren zeer vlot: een groot deel van de 180 000 geallieerde slachtoffers in de Krimoorlog sneuvelde immers niet door oorlogsgeweld, maar door ziekte), ofwel werd de gedode vooraleer ook maar iemand hem had gezien naar een afgelegen plek gebracht, waar hij al vlug opnieuw het slachtoffer werd van hongerige bergroofdieren. In beide gevallen, hetzij na de teraardebestelling-in-ijltempo, hetzij na de verdwijning, werd de dode dan als *‘Missing in action’* geboekstaafd: een synopsis in drie woorden van zijn voormalig dossier, dat samen met zijn kleren verbrand werd. Zo werd ook een overdaad aan doden door kou of ziekte belet, want dat zou de legergeneeskunst in vraag gesteld hebben. Op het thuisfront bekt *‘gesneuveld op het slagveld’* nu eenmaal beter dan *‘overleden in bed’*. Tevens werd ervoor gezorgd dat die Florence Nightingale telkens op een ‘veilige’ afstand gehouden werd.

Nadat de opleiding in het geluidloze en spoorloze doden voltooid was, kreeg Addison Kingsley zijn bevordering en zijn eerste geheime opdracht: hij moest zijn instructeur doden en spoorloos doen verdwijnen. Die instructeur had in levenden lijve zelf nooit geweten waarom die Kingsley *of all persons* zo’n opleiding diende te ondergaan. Er werd iets over *‘verkenner’*, *‘vijand’* en *‘voorpost’* gemompeld bij het formuleren van de doelstellingen. Zeer vaag, *very British*. De onderofficier had nooit verdere vragen gesteld, maar zich trouw van zijn taak gekweten en van Addison Kingsley een snelle, laffe doder gemaakt op zes weken tijd. *A job well done*: binnen de 24 uren was de onderofficier zelf definitief niet meer van deze woelige wereld. Men had geopteerd voor de tweede mogelijkheid: hij verdween spoorloos, om de confrontatie met de kampdokter te omzeilen.

(Die kampdokter, een verwarde geest, tastte eigenlijk in het halfduister omtrent een en ander; een op peil gehouden voorraadjie whisky van hogerhand hield hem tot nader order gaande. Er werd regelmatig toegeleverd. Te gelegener tijd zou hij ook wel *missing in action* wezen).

Een van de bergroofdieren werd nog razender toen het bij het verscheuren van 's mans hoofd zijn muil verwondde aan een ellenlange scheepsnagel. Bij het zien en ruiken van zijn eigen bloed ging het nog wilder te keer. Zodoende bleef er van de instructeur geen spoor meer over, terwijl enkele kilometers verder in een legerkamp in de vlakte Florence Nightingale zich liefdevol over de gewonden boog. Een druppel op een gloeiende plaat.

Nieuwbakken sergeant Kingsley kreeg zijn eigen, aparte tent. Hij werd vrijgesteld van actie en kreeg zowat het statuut van Sous-Chef Interne Zaken. Hij kon onder auspiciën van de plaatselijke legeroversten ongehinderd maar stiekem potentiële deserteurs en bevelweigeraars opsporen. Officieel was hij bevorderd tot verslaggever voor de militaire archieven en de geschiedschrijving. Papier en inkt werden hem toegeleverd. Alsmede een geheim voorraadjie *extra large* scheepsnagels.

Kampdokter Windermere kwam hem bijna elke dag opzoeken: hij had in Kingsley niet alleen een drinkbroeder ontdekt, maar constateerde ook in ogenblikken van luciditeit dat bij elk onverklaarbaar sterfgeval (of bij elke nieuwe verdwijning) die Addison Kingsley ergens in de onmiddellijke omgeving te signaleren viel. Een dokter, weze het een dronkenlap, moest ook zijn observatietalent blijven onderhouden.

Aanvankelijk rook Kingsley geen argwaan, alleen whisky. Midden het polyglotte tumult, de damp van kruit, de geur van bloed en verschroeid vlees en het geknal en gebulder maakten de beide strijdbroeders menige fles soldaat.

Addison Kingsley begon te praten en weer te zwijgen.

Evander Windermere begon te praten en weer te zwijgen.

Bleek dat ze beiden van elkaar wel vermoedden waarmee ze bezig waren. Uiteindelijk zwegen ze allebei en was het alleen nog *the booze talking*. De *brothers-in-arms* en *brothers-in-death* vonden elkaar onder de flappende tentzeilen in de Krim. Ze noemden zichzelf de '*Kriminelen*'. Terwijl Florence Nightingale de lampen 's nachts nog lang liet branden, gingen Addison en Evander die her en der doven. De Engel des Levens en de Engelen des Doods moeten elkaar diverse keren bij nacht en ontij ontmoet hebben.

Addison en Evander overleefden beiden de Krimoorlog. Kingsley had 17 Engelse dissidenten naar de andere wereld geholpen; Windermere had 146 flessen whisky soldaat gemaakt. Door enig gesneuveld in de rangen van de legerleiding ter plaatse annex administratieve anarchie ontsnapten de spitsbroeders aan het

label *'Missing in action'*: puur geluk, de een zijn dood is de ander zijn brood. Ze beseften zelf dat geluk niet en voeren weer heelhuids naar Engeland terug. Ze waren intussen zo goed met elkaar bevriend geraakt dat ze in Aylesbury gezamenlijk een handel opzetten in gerechtelijke geneeskunst, lijkschouwerij, aanvankelijke forensische snijkunde en taxidermie: de firma VICTIMORY. Addison ging bij Evander in de leer en werd zijn assistent. Hij specialiseerde zich zelfs in het zetten van tatoeages en in het amputeren.

1888. Londen is in de ban van Jack the Ripper. Deze seriemoordenaar verminkt zijn slachtoffers (meestal prostituees), wurgt ze, snijdt ze de keel over, en vaak ontbreken organen. Hij wordt nooit gevat; zijn identiteit blijft een mysterie.

Op een gure winderige avond in de late herfst van 1888 wordt er geklopt op de deur van VICTIMORY in Aylesbury. Een volwassen roodkapje in het zwart meldt zich bij de huisbediende als koerierster van het Foreign Office, het ministerie van Buitenlandse Zaken. Addison en Evander ruiken *business*, wrijven zich in de handen en noden de onverwachte gaste in hun salon.

Twee uur later treft de ongerust geworden huisbediende zijn beide bazen dood aan. De gekapmantelde koerierster is intussen al lang foetsie.

Onderzoek wijst uit dat Kingsley en Windermere eerst een verdovende spuit toegediend kregen alvorens hen een lange scheepsnagel dwars door het hart geklopt werd.

Meteen komt er een einde aan de serie gruwelijke Ripper-moorden in Londen.